

“मीठे बच्चे- तिमीले सारा कल्पमा अलराउण्ड पार्ट बजायौ। अब पार्ट पूरा भयो, घर जानु छ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूले आफ्नो भाग्यको महिमा कुन शब्दमा गछौ ?

उत्तर:- हामी हौं ब्राह्मण चोटी। हामीलाई निराकार भगवानले बसेर पढाउनुहुन्छ। दुनियाँमा मनुष्यले मनुष्यलाई पढाउँछन् तर हामीलाई स्वयम् भगवानले पढाउनुहुन्छ भने हामी कति भाग्यशाली भयौं।

प्रश्न:- यो ड्रामामा सबैभन्दा महान् स्थिति (पोजिसन) कसको छ ?

उत्तर:- निराकार बाबाको, उहाँ तिमी सबै आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ। सबै आत्माहरू ड्रामाको सूत्रमा बाँधिएका छन्। सबैभन्दा महान् स्थिति बाबाको छ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरूसँग रूहानी बाबाले सोधिरहनुभएको छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू, आफ्नो घर शान्तिधामको याद छ ? बिसिएका त छैनौ ? अब ८४ को चक्र पूरा भयो, कसरी पूरा भयो, त्यो पनि तिमीले बुझेका छौ। सत्ययुगदेखि लिएर कलियुगको अन्त्यसम्म यसरी कसैले पनि सोध्न सक्दैन। मीठा-प्यारा अति प्यारा बच्चाहरूसँग बाबाले सोध्नुहुन्छ, अब घर जाने हो नि ? घर गएर फेरि सुखधाममा आउनु छ। यो सुखधाम त होइन। यो हो पुरानो दुनियाँ, दुःखधाम। त्यो हो शान्तिधाम, सुखधाम। अब यो दुःखबाट मुक्त भएर मुक्तिधाम जानु छ। मुक्तिधाम अथवा शान्तिधाम मानौं सामुन्ने उपस्थित छ। त्यो हो घर। फेरि तिमी नयाँ विश्वमा आउनेछौ, जहाँ पवित्रता, सुख, शान्ति पनि हुन्छ। यो त बुझेका छन् नि, गायन गर्छन् यस्तो हुन्छ भनेर। बाबालाई पनि पुकार्छन्- हे पतित-पावन, यो पतित दुनियाँबाट हामीलाई लिएर जानुहोस्, यसमा धेरै दुःख छ। स्मृतिमा आउँछ। स्वर्गलाई सबैले याद गर्छन्। शरीर छोड्यो भने भन्छन् स्वर्गवासी भए। लेफ्ट फर हेवनली अबोड। कसले छोड्यो ? आत्मा। शरीर त जाँदैन। आत्मा नै जान्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले नै शान्तिधाम, सुखधामलाई जानेका छौ, अरू कसैले जान्दैन। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यो ज्ञान छ- शान्तिधाम के हो र सुखधाम के हो ? तिमी सुखधाममा थियौ, अब फेरि दुःखधाममा आइपुगेका छौ। सेकेण्ड, मिनेट, घण्टा, दिन, वर्ष बिते। अब ५ हजार वर्षमा केही दिन बाँकी रहेका छन्। बाबाले बच्चाहरूलाई स्मृति दिलाइरहनुहुन्छ। धेरै सहज कुरा छ, यसमा अल्मलिने आवश्यकै छैन। आत्मा। कसरी ८४ जन्म लिन्छ, यो पनि कसैलाई थाहा छैन। लाखौं वर्षको कुरा त कसैले सम्झन पनि मुश्किल हुन्छ। यो हो नै ५ हजार वर्षको कुरा। व्यापारीहरूले पनि खातामा स्वस्तिक चिह्न राख्छन् र त्यसलाई गणेश भन्छन्। गणेशलाई हात्तीको सुँड भएको देखाउँछन्। मनुष्यले पैसा खर्च गर्छन्, चित्र आदि बनाउँछन्, यसलाई भनिन्छ व्यर्थमा समय गुमाउनु (वेस्ट अफ टाइम)। तिमीभित्र कति तागत थियो। त्यो दिन प्रतिदिन घट्दै गएको छ। जसरी मोटरबाट पेट्रोल घट्दै जान्छ। अहिले त तिमी धेरै कमजोर भएका छौ। पाँच हजार वर्ष पहिला भारतखण्डमा के थियो, अथाह सुख थियो। कति अनगिन्ति धन थियो। त्यो राज्य उनीहरूले कसरी पाए ? राजयोग सिकेका थिए। यसमा लडाईं आदिको कुरै छैन। यसलाई भनिन्छ ज्ञानका अस्त्र-शस्त्र। अरू कुनै स्थूल कुरा होइन। ज्ञानका अस्त्र-शस्त्र हुन्। ज्ञान, विज्ञान याद र ज्ञानका कति शक्तिशाली अस्त्र-शस्त्र छन्। सारा विश्वमा तिमीले राज्य गछौ। देवताहरूलाई अहिंसक भनिन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई मनुष्यबाट देवता बन्ने शिक्षा मिलिरहेको छ। तिमी जान्दछौ- हामीले हरेक ५ हजार वर्षपछि बेहदका पिताबाट यो बेहदको वर्सा लिइरहेका छौं। यो आत्माको कुरा हो। यसमा स्थूल लडाईं आदिको कुनै कुरा हुँदैन। आत्मा पतित बनेको छ, त्यसैले आत्मा। पावन बन्नका लागि बाबालाई बोलाउँछ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू, अब त घर जानु छ। यो हो जीवात्माहरूको दुनियाँ। त्यो हो आत्माहरूको दुनियाँ। त्यसलाई जीव आत्माहरूको दुनियाँ भनिदैन। यो घरी-घरी स्मृतिमा ल्याउनुपर्छ- हामी दूर देशका निवासी हौं। हामी आत्माहरूको घर हो ब्रह्माण्ड। यो पनि बुद्धिमा रहोस् हामी त्यहाँ रहन्छौं, यो आकाश तत्त्वदेखि पर, जहाँ सूर्य-चन्द्रमा पनि हुँदैनन्। हामी त्यहाँका निवासीहरू यहाँ अभिनय गर्न आएका हौं। ८४ को अभिनय गछौं। सबैले त ८४ जन्म लिन सक्दैनन्। विस्तारै-विस्तारै माथिबाट उत्रिदै आउँछन्। हामी अलराउण्डर हौं। सबै काम गर्नेहरूलाई अलराउण्डर भनिन्छ। तिमी पनि अलराउण्डर हो। आदिबाट अन्त्यसम्म तिम्रो भूमिका हुन्छ। अहिले यो चक्रको अन्त्य हो, अब पनि आत्माहरू माथिबाट आइरहन्छन्। धेरै बच्चाहरू रहेका छन् जो माथिबाट आइरहन्छन्। वृद्धि भइरहन्छ।

बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई ‘हम सो’ को अर्थ पनि बुझाउनुभएको छ । ती मानिसहरूले त भन्छन्- आत्मा नै परमात्मा हो । उनीहरूलाई त ड्रामाको आदि, मध्य, अन्त्य, अवधि, आदिको बारेमा केही पनि थाहा छैन । तिमीलाई बाबाले सम्झाउनुभएको छ- यस शरीरमा तिमी अहिले ब्राह्मण हो । प्रजापिता ब्रह्माद्वारा शिवबाबाले तिमी बच्चाहरूलाई गोद लिनुभएको छ, पढाउनुहुन्छ, यो कुरा त याद हुनुपर्छ नि । बाबाले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । उहाँ उच्च भन्दा उच्च भगवान् हुनुहुन्छ । सबै आत्माहरू यस नाटकको धागोमा उनिएका छन् । अहिले तिमीले जान्दछौ- हामी शुरूमा देवता थियौं, फेरि हामी नै क्षत्रिय धर्ममा आयौं अर्थात् सूर्यवंशीबाट चन्द्रवंशीमा आयौं, यति जन्म लियौं- यी सबै कुरा थाहा हुनुपर्छ । यो ज्ञान पहिला तिमीमा बिल्कुलै थिएन । अहिले बाबाले सम्झाउनुभएको छ, यो वर्णहरूको बाजोली हो । अहिले फेरि शूद्रबाट ब्राह्मण बनेका छौ, ब्राह्मणबाट फेरि देवता बन्नेछौ । विराट् रूप देखाउँछन् नि । तिम्रो बुद्धिमा सारा ज्ञान छ-कसरी हामी तल गिर्दै फेरि ब्राह्मण कुलमा आयौं र फेरि दैवी वंशमा आयौं । अहिले तिमी ब्राह्मण हो चोटी । चोटी सबैभन्दा उच्च हुन्छ । तिम्रो जस्तो उच्च कुल को कहलाउला ! भगवान् बाबाले आएर तिमीलाई पढाइरहनुभएको छ । तिमी कति भाग्यशाली छौ । आफ्नो भाग्यको केही महिमा त गर । बाहिर त सबै मनुष्यले मनुष्यलाई पढाउँछन् । यहाँ त हुनुहुन्छ निराकार बाबा । यहाँ बाबाले कल्प-कल्प एकै पटक आएर ज्ञान दिनुहुन्छ । पढाइ त हरेकले पढ्छन् नि । वकिलको ज्ञान सिकेर वकिल बन्छन् । ती सबै मनुष्यले मनुष्यलाई पढाउँदै आएका छन् । अहिले यो हो भगवानुवाच । मनुष्यलाई त कहिल्यै भगवान् भनिदैन । उहाँ त हुनुहुन्छ निराकार । यहाँ आएर तिमी बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ । पढाइ न सूक्ष्मवतनमा, न मूलवतनमा पढिन्छ । पढाइ त हुन्छ नै यहाँ । यसमा अल्मलिने त कुनै कुरा छैन । विद्यालयमा कहिल्यै विद्यार्थीहरूले हामी अल्मलिन्छौं, हामीलाई निश्चय छैन भन्छन् र ? पढाइ पढेर आफ्नो पद लिन्छन् । यी लक्ष्मी-नारायण सत्ययुगको आदिमा विश्वका मालिक कसरी बने ? अवश्य पनि बाबाद्वारा बनेका हुन् । बाबाले त सत्य बताउनुहुन्छ । भगवान्ले कहाँ गलत बताउनु हुन्छ र ? धेरै ठूलो परीक्षा छ । अहिले त छ प्रजाको प्रजामाथि राज्य । राजा रानी छँदै छैनन् । सत्ययुगमा थिए, अहिले कलियुगको अन्त्यमा छँदै छैनन् । यसलाई भनिन्छ पंचायती राज्य । गीतामा लेखिदिएका छन्- कौरव र पाण्डव । रूहानी पण्डा त तिमी हो नि । सबैलाई रूहानी घरको मार्ग बताउँछौ । त्यो हो तिमी आत्माहरूको रूहानी घर । आत्माले जन्म लिएर अभिनय गर्छ । यो कुरा तिमी सिवाय कसैले जान्दैन । ऋषि-मुनि आदि कसैले पनि न रचयिताको, न रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछन् । लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् । तर उनीहरूको पनि केही हिसाब-किताब छैन । आधा-आधा पनि हुन सक्दैन, पूरा आधा सुखधाम, फेरि आधा दुःखधाम । यो हो पतित विकारी दुनियाँ र त्यो हो निर्विकारी ।

बाबा कति उँच भन्दा उँच हुनुहुन्छ, तर कति साधारण हुनुहुन्छ । कुनै ठूलाबडा मानिस अधिकृत आदिसँग मिल्दा कति सम्मान गर्छन् । पतित दुनियाँमा पतित मनुष्यले नै पतितहरूको दर्शन गर्छन् । पावन त हुन्छन् नै गुप्त । बाहिरबाट केही पनि देखिदैन । बाबालाई भनिन्छ ज्ञानका सागर, आनन्दका सागर । सबै कुरा बाबामा सम्पूर्ण रूपमा छन् । त्यसैले उहाँलाई ज्ञानका सागर भनिन्छ । हरेक मानिसको पदको महिमा अलग-अलग हुन्छ । मन्त्रीलाई मन्त्री, प्रधानमन्त्रीलाई प्रधानमन्त्री भनिन्छ । यहाँ फेरि हुनुहुन्छ उँच भन्दा उँच भगवान् । सबैभन्दा महान् स्थिति हुन्छ निराकार बाबाको, जसका हामी सबै बच्चा हौं । त्यहाँ परमधाममा हामी सबै बाबासँगै रहन्छौं । त्यो हो घर । यहाँ सबैलाई आ-आफ्नो भूमिका मिलेको छ । कोही त एकै जन्म मात्र अभिनय गरेर फर्केर जान्छन् । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- यो मनुष्य सृष्टिको भेराइटी वृक्ष हो । एक अर्कोसँग मिल्दैन । आत्मा त उस्तै हुन्छ । तर शरीर एक अर्कासँग मिल्दैन । नाटक पनि देखाउँछन्, जसमा उस्तै दुइटा अनुहार बनाउँछन्, जसमा अलमलिन्छन्- थाहा हुँदैन मेरा पति यी हुन् वा ती हुन् ? यो त बेहदको खेल हो । यसमा एक अर्कासँग मिल्दैनन् । हरेकको अनुहार अलग-अलग छ । उमेर उस्तै भए पनि अनुहार उस्तै हुन सक्दैन । हरेक जन्ममा अनुहार परिवर्तन भइरहन्छ । कति ठूलो बेहदको नाटक छ । त्यसैले यस नाटकलाई जान्नुपर्छ नि । सारा सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान तिम्रो बुद्धिमा छ । हरेकको ड्रामामा जे भूमिका छ, त्यही गर्नेछ । ड्रामामा कुनै कुरा सट्टापट्टा हुँदैन । बेहदको ड्रामा हो नि । जन्म लिइरहन्छन् । सबैका अनुहार अलग-अलग छन् । कति विविध (भेराइटी) अनुहार छन् । यो सारा ज्ञान बुद्धिबाट सम्झनुपर्ने हुन्छ । कुनै किताब आदि छँदै छैन । गीताका भगवान् हातमा गीता लिएर आउनुहुन्छ र ? उहाँ त ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, पुस्तक कहाँ लिएर आउनुहुन्छ । पुस्तक त भक्तिमार्गमा बन्छन् । यो सबै ड्रामामा निश्चित

हुन्छ । एक सेकेण्ड मिल्दै न अर्कोसँग । तिमी बच्चाहरूलाई त सबै ज्ञान दिइन्छ । चक्र पूरा भएर फेरि नयाँ शुरू हुनेछ । अहिले तिमीले पढिरहेका छौ । बाबालाई पनि तिमीले जानेका छौ । रचनालाई पनि जानेका छौ । मूलवतनबाट यहाँ आउँछौ पार्ट खेल । मच्च कति विशाल छ, यसको कुनै नाप (माप) हुन सक्दैन । कोही पनि पुग्न सक्दैन । सागर र आकाशको कुनै अन्त्य पाउन सकिदैन, त्यसैले बेअन्त भनी गायन गरिएको छ । पहिला त्यति कोशिश गर्दैनथे, अहिले कोशिश गर्छन् । विज्ञान पनि अहिले छ, फेरि कहिले शुरू हुन्छ ? जब उनीहरूको पार्ट हुनेछ । यी सबै कुराहरू शास्त्रमा कहाँ छ र ? सुनाउनेको सट्टामा सुन्नेको नाम राखिदिएका छन् । यो कालो आत्मा, त्यो गोरो आत्मा । कालो आत्मा यिनीद्वारा सुनेर गोरो बनेको छ । ज्ञानबाट कति उच्च पद प्राप्त हुन्छ ।

यो हो गीता पाठशाला । कसले पढाउनुहुन्छ ? भगवान्ले राजयोग सिकाउनुहुन्छ अमरपुरीका लागि । त्यसैले यसलाई अमरकथा पनि भनिन्छ । अवश्य पनि संगमयुगमा नै सुनाइएको हुनुपर्छ । जसले कल्प पहिला पढेका थिए, उनैले आएर फेरि पढ्नेछन् र नम्बरवार पद पाउनेछन् । तिमी यहाँ कति पटक आयौ ? अनगिन्ती पटक । कसैले यो नाटक कहिले शुरू भयो भनेर सोधेमा तिमीले भन्नेछौ— यो त अनादि देखि चलेर आइरहेको छ । गणनाको कुरा हुन सक्दैन, सोध्ने ख्याल पनि आउँदैन ।

शास्त्रहरूमा सबै भक्तिमार्गका कथाहरू छन्, जसलाई पढिरहन्छन् । यहाँ त अनेक भाषा छन्, सत्ययुगमा अनेक भाषा आदि हुँदैनन् । एक धर्म, एक भाषा, एक राज्यको तिमीले स्थापना गरिरहेका छौ । उनीहरूले त शान्ति स्थापना गर्ने राय दिनेहरूलाई पुरस्कार दिन्छन् । शिवबाबाले तिमीलाई सारा विश्वमा शान्ति स्थापना गर्ने राय दिनुहुन्छ । उहाँलाई तिमीले के पुरस्कार दिन्छौ ? उहाँले त बरू तिमीलाई नै पुरस्कार दिनुहुन्छ, लिनुहुन्न । यो बुझ्नुपर्ने कुरा हो । हिजोको कुरा हो, जब यिनीहरूको राज्य थियो । अहिले त रहने स्थान पनि छैन । त्यहाँ स्वर्गमा त दुई-तीन तल्लाका भवन बनाउन आवश्यक पर्दैन । काठ आदिको आवश्यकता पर्दैन । त्यहाँ त सुन-चाँदीका भवन हुन्छन् । विज्ञानको बलबाट तुरुन्तै भवन बन्छन् । यहाँ त विज्ञानबाट सुख पनि छ, दुःख पनि छ । यसबाट सारा दुनियाँ समाप्त हुनेछ, यसलाई भनिन्छ आडम्बरको पतन । मायाको कति आडम्बर छ । धनवान्का लागि त मानौं यहीँ स्वर्ग छ । त्यसैले उनीहरूले तिमीहरूका कुरा सुन्दैनन् । पहिला तिमीले पनि जान्दैनथ्यौ । यहाँ त बाबा आएर तिमीलाई प्रत्यक्ष रूपमा पढाउनुहुन्छ । बाहिर त फेरि पनि बच्चाहरूले पढाउँछन् । मित्र सम्बन्धी आदि पनि याद आइरहन्छ । यहाँ त बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ । दिन-प्रतिदिन तिमी यादको यात्रामा पक्का हुँदै जानेछौ । फेरि तिमीलाई केही पनि याद आउँदैन । केवल घर र राजधानी याद आउनेछ । फेरि यो नोकरी आदि याद आउँदैन । हृदयाघात (हर्टफेल) भए जस्तै बसी-बसी मर्नेछन् । दुःखको कुरा हुँदैन । अस्पताल आदि त केही पनि हुँदैनन् । बाबालाई चिन्यो, स्वर्गको मालिक बन्यो । तिम्रो त हक छ, सबैको हुँदैन किनकि स्वर्गमा सबै त आउँदैनन् नि । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) रूहानी पण्डा बनेर सबैलाई रूहानी घरको मार्ग बताउनु छ । ज्ञान र योगको अस्त्र-शस्त्रबाट सारा विश्वमाथि राज्य गर्नु छ । डबल अहिंसक बन्नु छ ।
- २) ८४ जन्मको अलराउण्ड पार्ट बजाउनेलाई अब अलराउण्डर बन्नु छ । सबै काम गर्नु छ । बेहदको भेराइटी ड्रामामा हरेक कलाकारको अभिनय देखेर हर्षित रहनु छ ।

वरदानः— परिस्थितिहरूलाई शिक्षक सम्भेर त्यसबाट पाठ पढ्नेवाला अनुभवी मूर्त भव

कुनै पनि परिस्थितिमा आत्तिनुको सट्टा केही समयका लागि त्यसलाई शिक्षक सम्भ । परिस्थितिले तिमीलाई विशेष दुई शक्तिहरूको अनुभवी बनाउँछ— एक सहनशक्ति र अर्को सामना गर्ने शक्ति । यी दुवै पाठ पढ्यौ भने अनुभवी बन्नेछौ । जब भन्ने गर्छौ— म त साक्षी द्रष्टा हुँ, मेरो केही छैन, त्यसोभए फेरि परिस्थितिसँग किन आत्तिन्छौ ? साक्षी अर्थात् सबै कुरा बाबामा समर्पित गरिसक्यौ, त्यसैले जे हुन्छ त्यो राम्रै हुन्छ । यस स्मृतिबाट सदा निश्चिन्त, समर्थ स्वरूपमा रहने गर ।

स्लोगनः— जसको स्वभाव मीठो हुन्छ उसले भुलेर पनि कसैलाई दुःख दिन सक्दैन ।